

havde forgiftet vandet i områder, hvor guerrillastykker opererede. SWAPO fordømte Belgien, Frankrig, Italien, Storbritannien, Schweiz og USA for at levere våben til Sydafrika.

SWAPO fremkom med følgende forslag:

1. FN skulle give første prioritet til opnåelse af Namibias uafhængighed. Dette kunne bedst gøres ved at udpege en permanent kommissionær, som kunne vie hele sin tid på etablering af FNs administrative nærværelse i Namibia.

2. Namibia-rådet skulle tage initiativet til a) oprettelse af et specielt uddannelsesprogram for Namibia finansieret fra FNs regulære budget, b) påligning af skat på alle udenlandske selskaber i Namibia og c) at være sponsor for en international konference om Namibia.

3. FN skulle tage effektive skridt til at sikre frigivelse af alle namibianske politiske fanger og sikre, at tilfangetagne frihedskæmpere blev behandlet som krigsfanger i overensstemmelse med Genève-konventionen af 1949.

4. Alle stater skulle afbryde diplomatiske, økonomiske, militære og andre forbindelser med Sydafrika.

SWAPO fandt, at Namibia-spørgsmålet mere var et politisk end et legalt problem, og følte derfor, at det skulle løses inden for FN, men betragtede imidlertid spørgsmålets forelæggelse for Den internationale Domstol som udtryk for moralsk støtte.

Repræsentanter for South West Africa National United Front (SWANUF) berettede indgående om, hvorledes apartheid-systemet var blevet overført fra Sydafrika til Namibia. Den afrikanske befolkning var blevet tvunget ind i „homelands“, og midler som forgiftning af vand og sanktioner mod sanitære foranstaltninger var blevet taget i brug. 4. udvalg blev anmodet om at nedsætte et underudvalg, der grundigt kunne studere Vesttysklands medvirken i de sociale, økonomiske, kulturelle, politiske og uddannelsesmæssige forhold i Namibia. Antallet af tyskere i området var øget, og deres tilstedeværelse var en medvirkende faktor til konsolideringen af Sydafrikas tilstedeværelse. Repræsentanterne beklagede

sig over, at SWANUF endnu ikke modtog international støtte især fra OAU og FN.

c. *Sydrhodesia.*

Under høring af pastor Michael Scott (International League for the Rights of Man) koncentrerede denne sig om britiske parlamentsmedlemmers økonomiske interesser i Sydafrika. En protest fra den britiske repræsentants side for indblanding i et lands indre anliggender blev afvist af formanden.

Under et den 6. november 1970 afholdt møde foreslog Irak, at en af pastor Michael Scott omtalt liste over britiske parlamentsmedlemmers økonomiske interesser i Sydafrika blev offentliggjort som FN-dokument. Forslaget blev bragt til afstemning og vedtaget med 63 stemmer for, 18 imod (herunder de nordiske lande, Canada, Frankrig og USA), medens 24 afstod.

Namibia.*)

(Dagsordenens punkt 62).

I. *Resolutionerne.*

25. generalforsamling vedtog tre resolutioner vedrørende Namibia:

1. På vegne af Finland, Burundi, Nepal, Sierra Leone og Zambia fremlagde den finske repræsentant i 4. udvalg et resolutionsforslag om oprettelse af et særligt Namibia-fond.

Ved forelæggelsen mindede Finland om, at forslaget om etablering af et omfattende FN-fond for Namibia først var blevet fremsat i ad hoc-underudvalget om Namibia, oprettet af sikkerhedsrådet i januar 1970 og efterfølgende endosseret af rådet i res. 283 (1970) af 29. juli 1970. Alle de i resolutionen indeholdte anbefalinger var stillet med det ene i tankerne at medvirke til at gøre det muligt for FN at opfylde sine pligter i henhold til res. 2145 (XXI), hvormed generalforsamlingen fratog Sydafrika mandatet over og overtog det direkte ansvar for området indtil dets uafhængighed. Dette direkte ansvar krævede, at FN i videst mulig udstrækning ydede hjælp og vejledning til områdets befolkning. Det blev i den finske

*) Vedrørende debatten om dette punkt henvises til foregående afsnit.